

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminică 16 Sept. 1923.
*Volumul II. * Numărul 18*

 Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Nicolae
*Filipescu nrul 10 * * * **

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
un an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
în America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

Vol. II. Duminecă, 16 Sept. 1923. No. 18.

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITICE ȘI SOCIALE

Omul Politic 267

CULTURĂ ȘI EDUOĂTIONALE

In Cetatea Mântuirii 268
Mărturisire (vers) 269
Conștiința în lumina învățăturii Mesianice 272

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Văitorul telegrafiei fără fir 269
Piticii și Urieșii 270
Cum se formează o picatură 270
Istoria invențiunelor în Evul Mediu 271

OAMENI, IDEI ȘI TAPTE

Scrisoarea unui poet 273
Apărătorul nebunilor 273
Un dar American pentru Universitățile românești 274
Lupta în contra alcoolismului în America 274
Regenerarea vieții 275
Aglomerare în cer 275

OGLINDA LUMII

O fată care aude cu degetele 280
Un nume original 280
Scoaterea resturilor Lusitanici 280
Bogăție strălucitoare alături de sărăcie lucie 280
Un nou tun revolver 280

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Răsar zorile dimineții Mileniale 275
Noaptea a înaintat 276
Dimineața vine 277
Și o noapte încă 278
Soarele se va întuneca 279

Apare tot a doua Duminecă în Cluj,
 Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. Sima

Abonamente: pe un an 75 lei,
 pe jumătate de an 40 lei.
 Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
 In America: pe un an 1 dolar.
 Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
 facă pe adresa „Epoca de Aur”
 Strada N. Filipescu 10. Cluj

Epoca de Aur

REVISTĂ:: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 16 Septembrie 1923.

No. 18.

OMUL POLITIC

OMUL politic, ciudată și aproape neînțeleasă noțiune, întunecată de cei cari servindu-se de politică nu fac altceva decât să tindă la o căpătuire repede. Acești din urmă se folosesc de neorientarea care domnește în opinia publică speculând nevoile ei, iar uneori de pretențiile ei irealizabile, spre a ajunge la demagogism, buruiana cea mai rea de care trebuie să ne ferim, căci cel care o întrebuințează nu e nici om politic, nu e nici un bun cetățean, ci e un om lipsit de scrupule care se servește de neadevăr pentru realizarea necesităților sale.

Ce e omul politic și cum trebuie să fie, e o întrebare dificilă, dar căreia îi vom da un răspuns lămurit și precis.

Adevăratului bărbat politic i se cere să cunoască isvoarele eroice naționale și să știe să le prețuiască și întrebuințeze așa după cum cer interesele țării.

Și trebuie o agerime și o atențiune neobosită, o voință de fier, care să nu cunoască piedici; să aibă simțul critic adecă să știe să aleagă binele de rău și să mai aibă un spirit constructiv, care să clădească mereu lucruri noi în interesul obștesc și nu în al unei singure grupe de cetățeni. Un bărbat politic trebuie să poscedă și o calmitate puternică, să nu se bucare prea mult de succesele sale obținute și să nu descurajeze în fața greutăților cari i se pun în cale.

Pe lângă acestea se cere ca bărbații politici să aibă darul de a captiva interesul masselor, și de a le ști conduce mai ales, de a le porni, dar și de a le înfrâna când ele deviază dela ținta propusă. Mai departe e nevoie ca oamenii cari se dedică politicei, nu din interes ci chemarea lor ducându-i acolo, să fie convinși de vitalitatea neamului lor, de puterea lui de rezistență în fața vremurilor de urgie; să întrunească puterea gândirii cu cea a muncii și a inimei. Bărbații politici trebuie să înțeleagă că până atunci când

ei se vor purta astfel ca lipsurile și nevoile poporului să fie îndestulate țara va prospera, făcându-se de temut în fața străinilor.

Omului politic i se cere ca toate actele sale să fie pătrunse de un simț moral puternic, căci numai acesta îl va face să fie cumpănit în faptele sale, ne permițându-i să treacă peste marginile bunului simț. O de ar poseda numai acest lucru unii oameni care se erijează în politicieni ar fi bine.

În adevăr stăm incremențiți văzând mocrirla în care se târăște politica, reducându-se de unii la o operă de scandal pentru a-și afirma „ideile” lor. Ba mai mult chiar îndreptățite să fie cauzele pe cari le învoacă — nu este permis să generalizeze totul ce atribue adversarilor țării întregi, să meargă până acolo și să smulgă și să terfeleze lucruri pe cari noi le-am considerat și le vom considera ca bucăți din sufletul nostru.

Toate aceste sunt calitățile, sau mai bine zis însușirile pe cari trebuie să le aibă ca o condiție sine qua non un om politic menit să conducă destinele țării sale. Atunci când el caută să conducă pe căi bune și sănătoase viitorul neamului său, orientându-se și după evenimentele cari se întâmplă în țările străine el va trebui să fie și un bun diplomat.

Diplomația e o artă și o bogăție mare pentru cel care o are, ea este sinonimă cu „șmecheria” termen românesc. Înțelegem subț ea deci arta de a ști să profiți de toate momentele de slăbiciune ale celui care e străin de tine, dar mai puternic uneori, și să cauți ca să câștigi foloase pe cari el nu le apreciază, însă care ție îți consolidează țara și neamul.

Pe lângă oamenii politici adevărați, pe lângă diplomați, mai deosebim și pe politicienii reali și pe politicienii de ocazie.

Politicianul real e un ajutor al bărbatului politic fără de care n'ar putea exista. Unul e mână care execută, celalalt e voința care ordonă. Așa dar politicianul e cel care răs-

pândește ideile omului politic la care a aderat, căutând să le aplice, să le realizeze, iar din această aplicare să știe să afle lipsurile acestora. Politicianul real e un pioner al unor idei, și presupune totdeauna o puternică și neșovăitoare convingere. Aceasta e un mare lucru, pentru a ajunge aci trebuie să cunoști toate împrejurările politice ale țării tale, să cunoști toate impasurile prin care a trecut și să vezi cine le-a locuit, cum și cu ce. Numai așa dând fiecăruia ceea ce e al lui, vei cunoaște valoarea tuturor și vei ști cui să-i dai prisosul energiilor tale, pentru o cât mai bună utilizare a lor în folosul statului. Ultimul om care se servește de politică — locală — e politicianul de ocazie.

Acesta e un tip comun și cel mai urât de toți. A fi politician de ocazie, însemnează a căuta să te pricopsești — căci așa înțeleg aceștia politica — folosindu-te de faptul lipsei de oameni. De obicei ei sunt și transfuzi de meserie, azi cu unul, mâine cu altul ne având nici o mustrare de cuget, ne având nici o tărie de convingeri. Ai admite faptul trecerii lor dintr'un partid politic într'altul când ți-ar spune că vederile lor s'au schimbat, sau că partidul său a pornit pe niște căi greșite, dar nu-i așa: pentru ei totul e inte-

resul, pricopseala, banul, sufletului ne dându-i nimic de trăit. Am amintit mai înainte cuvântul „demagogism” nelămurindu-l îndeajuns. Demagogism este a face promisiuni oamenilor pe cari ei nu le cer, și pe care ști că nu le poți realiza, demagogism este a spune neadevărul despre adversarii tăi, demagogism este de a spune vorbe umflute dar goale, spre a-ți câștiga simpatii; demagogism este... dar ce n'ar putea fi, un bine. Nu poate fi un bine pentru că demagogismul dat unor oameni fără cultură, va duce la desordine, răspândind pretutindeni neîncredere și neînțelegere între oameni.

Spunându-le acestea nu facem politică — departe de noi gândul acesta — ci vrem să dăm câteva elemente de educație politică de care nimeni nu trebuie să fie lipsit atâta timp cât e cetățean, și — atâta timp cât poate să-și manifeste liber gândurile sale.

Și mai ales acum, avem nevoie de o educație politică căci din mulțimea partidelor politice, cari vor binele țării, nu ese de cât rău. Certându-se între ele și ponegrindu-se reciproc numai putem să vedem adevărul și pierdem simțul realității. Opinia publică va fi desorientată și fără de ea busola statului nu va mai funcționa.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CETATEA MÂNTUIRII

PE MĂSURĂ ce înaintăm în cultură și civilizație, progresăm și în desfrâul ucigător. Este ceva anormal acest lucru, căci logic ar fi ca odată cu înaintarea, să înăbușim și relele ce încolțesc îngrozitor în societatea omenească.

Tinta vieții trebuie să ne fie perfecțiunea în corectitudine. În mod natural trebuie să tindem către perfecțiune, căci ce rost are o viață trăită dezordonat? Oare nu este destul de scurtă această viață, pentru ca să o folosim la fapte bune și de un interes obștesc? Și ce misiune mai nobilă poate avea omul în viață, decât realizarea binelui?

Nu e mai puțin adevărat că omul — deși foarte încrezut în puterile sale — este foarte neputincios în fața răului. Este cu mult mai neputincios decât își închipue el. Și dovadă a neputinței este ocolirea binelui și practicarea păcatului, deși în mod rațional și principial condamnă răul.

Moralistii furnică pe toate drumurile.

Moralistii improvizați caută să îndrepteze lumea, în timp ce ei se sbat în ghiarele desfrâului. Acest soi de moralisti trebuie ocotiți, cum te ferești de Satana.

* * *

Afirmațiunea că lumea așa numită creștină se tăvăleşte în mocirla păcatului, nu este

o afirmațiune gratuită. Acel ce vrea, să se convingă de ea, nu are decât să privească viața de desfrâu a marilor centre.

În adevăr!

În orașele mari se duce un traiu ce scade demnitatea omului. O scade și compromite pretenția de rege al naturii, pe care cu multă îngâmfare și-o arogă omul. Este de altfel o pretenție care ar deveni fapt, când omul ar trăi corect.

În orașele mari, de altfel centre de cultură, desfrâul crește, pe zi ce trece. Străzile sunt pline de femei pierdute. Cărciumile gem, de acei, ce-și omoară viața prin alcool. Automobilele poartă cocoane ambițioase și împodobite cu averi întregi, în timp ce alții își câștigă pâinea în sudoarea frunții.

Ce pildă ia tineretul dela acest dans al desfrâului? Nu se gândesc cei ce trăesc incorect, că omaroă germenul cinstei și onestității în sufletele acestui tineret rău povățuit?

Nu e aceasta o crimă?

* * *

Pentru omenirea ce se zbate în desfrâu există o cale de mântuire și numai una: întoarcerea la învățătura lui Christos. Morala mesianică îți arată prin pilde toată prăpastia păcatului. Desfrâul omoară omului și trupul și sufletul.

Isus Christos ne spune nouă, viața ce trebuie să ducem. Invățătura Lui este aceea care lățăria îndreptării.

Desfrânatul totdeauna spune, că s'a lăsa le rele, însă, nu poate. Să se pună numai la îndăpostul moralei sfinte a lui Christos și va birui păcatul ce îl roade ca un vierme. Va birui păcatul, și pentru totdeauna.

Au fost oameni cari au încercat acest lucru și cari după ce s'au încredințat lui Christos, au fost modele de oameni corecți.

Invățătura Mântuitorului pune în valoare o viață cu adevărat omenească, prin înobilarea facultăților sufletești.

Să ne întoarcem la Christos!...

Acolo e cetatea mântuirii!...

MĂRTURISIRE

Păcatul e sălășluit în sufletul meu
Și-l simt ca pe un verme ce mă roade.
In van m'am trudit, ca să-l înlătur eu,
Neputincios în veci de veci.

Cum stă copacul sfâșiat de trăsnet,
Așa este și sufletul meu zdrobit
De greutatea păcatului.
Și zadarnic m'am trudit ca să-l înlătur eu.

Dar într'o zi am cunoscut cuvântul Tău

O! bunule și sfânt Isus...

Tu m'ai ajutat să o 'nteleg

Și am pornit pe cărarea mântuirii,

Asemeni omului sigur de pașii săi.

M. Dinregat.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

AVIATORUL TELEGRAFIEI FĂRĂ FIR

AVIATORUL telegrafiei fără fir zace, în parte, în întrebuințarea ei pe terenul aviației, deoarece e clar că nu există un alt mod prin care aviații se pot orienta unde se află în timp de ceață sau întunerec. Având în vedere acest principiu, s'a căutat un transmițător nou care va arunca în aer raze de telegrafie fără fir ceva în asemănarea luminei din tar, dar fără lumină, capabilă de a se lăți sau contracta pe un spațiu întins. Prin ajutorul acestor raze să sperează că într'o bună zi zburătorul va putea fi cărmuit și în timp de ceață dela o parte a țării la cealaltă.

Se află deja aranjamente prin cari corăbierii dela Șantierul naval din Brooklyn sunt în stare de a informa vapoarele pierdute în ceață, departe de coastele Oceanului atlantic. Vasele, când au nevoie de ajutor, telegrafiază și atunci oficiul cu ajutorul mai multor stațiuni, stabilește locul unde se află vasul și el poate pleca fără să aștepte o vreme mai bună.

Nu reiese că va fi vreodată cu puțință a zbura prin ceață cu totul fără nici-o primejdie. În Canada, un aviator s'a băgat în timp de ceață într'o șură astfel că a fost ucis imediat iar mașina s'a ruinat complet. Câți n'au fost uciși prin aceea că s'au lovit de copaci și alte piedici cari în ceață nu se văd nici când. Dar telegrafia fără sârmă va ajuta cel puțin să se ferească.

Există acuma, în telegrafia fără fir, instrumente cari mijlocește transmiterea informațiilor în orice condițiuni atmosferice. Când se aud în telefonul principal al operatorului sunete

foarte puternice, un ac ce se mișcă arată direcțiunea signalului intrat. Atunci, direcțiunea geografică se poate orienta imediat pe Compas. Prin urmare, dacă se pot auzi dela două stațiuni telegrafice sunete cari formează un unghiu deschis, atunci conducătorul aeroplanului n'are decât să facă o simplă triangulațiune pentru a ști exact în care parte să-și îndrepteze aparatul. Nici ceața cea mai deasă nu poate împiedica transmiterea acestor signale.

Pe calea desvôltării normale se poate aștepta că foarte în curând să se poată corespunda prin telefonul fără sârmă între un aeroplan și un vas pe mare. În felul acesta, va fi foarte ușor pentru un aviator pierdut în ceață de a-și cunoaște aproape imediat locul unde se află.

Se zice că cu ocazia renumitului zbor a Căpitanului Alcock de acormezișul Oceanului atlantic a fost fixat unul pe aripele aparatului său, așa că tot timpul ce aparatul era îndreptat spre marea stațiune radiotelegrafică din Clifden, Izlanda, faptul era marcat în continuu, iar când însă aparatul se pleca spre dreapta sau stânga, imediat încetau de-a funcționa signalele aparatului. Aceasta era așa de simplu că pilotul n'avea nevoie să înțeleagă semnele trimise. Câtă vreme putea auzi signalele în telefonul său el știa că se mișcă direct înspre stațiunea radiotelegrafică, unde a și debarcat mai târziu. Stațiunea Clifden este în comunicație neîntreruptă cu stațiunea radiotelegrafică dela Glace Bay, Canada, încât Căpitanul Alcock era în stare de a auzi stațiunea în tot timpul călătoriei sale și de a îndrepta aparatul său în direcțiunea ei, astfel trecând bine peste devierile cauzate de vânt.

PITICII ȘI URIEȘII

ÎNTRE multe curiozități ale naturii sunt și piticii și urieșii. Piticii sunt oameni de statură mică, a căror înălțime este ceva peste un metru. Statura oamenilor peste tot este felurită, sunt oameni înalți oameni mijlocii și oameni mici. Uneori însă corpul omului trece peste înălțimea sau micimea obișnuită, și noi numim pe aceia uriași, iar pe aceștia pitici. La un milion de oameni se află un mic număr de astfel de excepțiuni. Invățătul francez *Quetelet*, a găsit la un milion de oameni 1186 peste înălțimea de 191 centimetri și tot pe atâția sub înălțimea de 131 cm.; 26 peste 201 cm. și 1 sub 121 cm., unul peste 211 și unul sub 111 cm. În regatul Bavariei s'a găsit la un milion 43 pitici de o înălțime sub 140 cm.; cel mai mic era de 115 cm., apoi de 124, 125, 126 și 128 cm., iar urieși peste 191 cm., s'au găsit 22. În America nordică s'au aflat 58 mai mari de 201 cm. Cel mai înalt american, de 209 cm., era un locotenent, un om curajos, care făcea marșurile cele mai grele, ca oricare soldat de mărime obișnuită. Și piticii au fost în armata nord americană. Astfel unul era de 101 cm. de 24 ani și suporta greutatea milităriei și războiului ca și ceilalți.

În Europa s'au cunoscut mai mulți pitici; astfel o păreche din America: „generalul Mite“ de 15 ani de 82 cm. înălțime și 6.6 kgr. greutate.

La noi în România asemenea sunt pitici. Numărul lor exact nu se poate ști precis, dar vre-o 20—40 vor fi fiind în tot cazul.

Asupra cauzelor creșterii prea mici, sau prea mari a corpului se știe foarte puțin. La pitici să întâmplă o piedică în creștere în timpul copilăriei și corpul rămâne mic, la alții creșterea încetează din cauza unor boale. Astfel în ținutul pe unde se află „gușaci“ există pe lângă aceste nenorocite ființe diforme și lipsite de inteligență adeseori și pitici. Familii sau popoare întregi de pitici nu există.

La unii corpul este diformat, spatele și membrele încovoiate, sau foarte subțiri. La alți s'au întâmplat turburări în formațiunea scheletului. Peste tot trebuie să considerăm piticii ca pe niște ființe bolnăvicioase, niște copii bătrâni, cu puține speranțe de viață.

Piticii au lipsă relativ de o cantitate de hrană mult mai mare decât oamenii creșcuți. Creerul lor este bine dezvoltat. Astfel la un pitic de 61 ani greutatea creierului era de 1183 grame, adică aproape ca a unui om normal. De aici urmează că au și o inteligență spirituală normală, pricepere repede, istețime firească și minte sănătoasă. Adesea sunt însă artăgoși și aplecați spre mână, răutate și gelozie, defecte sufletești nu numai la oameni gheboși de ex. cari au fost expuși batjocurei și râsului lumii, ci chiar și la oameni normali. Cei ce au fost însă tratați cu blândete, bunăvoință și prevenire, au o fire bună cum s'a observat la unii pitici cunoscuți în Europa.

Urieșii din contră sunt oamenii mai înalți de 2 metri. Astfel de urieși sunt cunoscuți de către oamenii de știință vre-o 60—70 între cari și împăratul roman Maximin; cel mai înalt a fost 253 cm. Unii sunt subțiri cu picioarele înalte și trunchiul scurt, alții cu trupul puternic și gros și având toate organele proporționale.

Puterea lor musculară este însă neînsemnată și nu în raport cu mărimea corpului. Numai mușchii dela gură sunt mai puternici, din cauza multei hrane ce-o iau în sine. Putera și energia le lipsește, sunt greoi, trândavi, inteligența însă le este normală, sunt mo-

dești și buni la inimă. Cazurile creșterii prea mari a corpului sunt diferite. În cele mai multe cazuri este ca și la piticii, o stare bolnavă a corpului, de aceea nici nu trăesc mult. La mulți oasele sunt slabe, sfărâcioase, prea groase, sau prea subțiri, curbate sau diformate. Unii se dezvoltă regulat până la o etate oare care apoi deodată încep o creștere repede a corpului. Astfel uriașul Toma Hasler până la 9 ani era normal. În urma unei lovituri de cal în obraz, începu a crește foarte tare, mânca foarte mult, mai ales grăsimi. La 11 ani era așa de mare încât trebuia să părăsească școala, neavând loc în bănci, la 12 era de 1 metru 90 cm. la 14 căzu și-și rupse șoldul și fluerul, însă se vindeea repede. Apoi îi crescură oasele capului. După ce încetă a crește, mânca puțin. Era diligent și bun. Mișcărilor însă îi produceau greutate. Uneori se plângea de dureri de cap. Muri de 25 ani, din cauza lipsei de respirație, cu toate că era vesel și bine până în cele din urmă clipite ale vieții. Avea o greutate de 115 kgr. și o înălțime de 227 cm.

La unii urieși crește numai unele părți foarte tare, astfel de ex. o jumătate a corpului, sau un membru, un picior au o mână, sau chiar numai un deget.

Peste tot piticii sau urieșii sunt niște excepții ale naturii, excepțiuni bolnăvicioase și vrednice de compătimirea noastră.

CUM SE FORMEAZĂ O PICĂTURĂ

MULȚI cred că toate picăturile sunt la fel, dar aceasta, nu este adevărat: picăturile sunt diferite după mărimea și forma lor. Pentru ca să putem aprecia mărimea unei picături este suficient să arătăm numărul de picături în aceeași cantitate de diferite lichide. Într'un gram de apă sunt 16 picături; într'un gram de acid muriatic 13; într'unul de clorofrom 25 de picături, într'unul de unt de ricină 20; de petrol 25; de spirt tare 40 picături; de eter 50. Mărimea și desemnul picăturii diferă după mărimea gurei sticlei, după repezițiunea cu care cade o picătură după alta, de puritatea lichidului. Cum se formează o picătură a preocupat pe un savant englez *Charles Daming*, care a făcut numeroase fotografii ale picăturilor.

Într'un vas de sticlă el a turnat apa și apoi anilina. Anilina fiind mai grea s'a depus la fundul vasului. Încălzind însă vasul până la 70°—80° anilina s'a ridicat de la fundul vasului și a făcut la suprafața apei un strat. Aci începând să se răcească ea a început să cadă la fund sub forma de picături. Picăturile acestea cari se formau încet și treptat permiteau să fie fotografiate și în chipul acesta savantul englez a reușit să ne dea o imagine exactă de modul cum se produce o picătură.

STENOGRAFIA ÎN ROMÂNIA ȘI FRANȚA

INVENȚIA acestei arte se pare a fi a vechilor Greci. Xenofon strânse cu ajutorul unor cuvinte special scurte, convorbirile dintre Socrate și profesorul său. Dar stenografia a fost practică și la Romani. Ennius a imaginat 111 note stenografice, pentru care a primit un premiu. La rândul său Tyron, amic cu Cicerone, găsi un foarte mare număr de semne scurte, cu ajutorul cărora stenografia discursurile oratorului.

Grație acestor note s'au putut răspândi printre credincioși predicile părinților bisericeii.

Primul tratat de stenografie modernă, fu publicat în anul 1588 în Anglia de doctorul Timothy Bright.

Franța primele începuturi de stenografie datează de la secolul XVII-lea.

În sfârșit după mai multe încercări se crează primele metode serioase.

În Franța stenografiile s'au asociat formând mai multe societăți.

Primul stenograf român a fost C. A. Rosetti, el a vădat la Paris.

Cel care a avut meritul să formeze câți-va steno-

grafi români și care a deschis la el acasă un curs de stenografie, a fost Enrie Winterhalter, strein după nume și naștere, dar un bun și adevărat român. El s'a născut în Austria la 1808. A scris mai multe cărți literare românești și a fost prieten cu Rosetti.

Avem mai multe școli pentru învățatul stenografiei. Stenografia o puteți învăța și din cărțile D-lui H. Stahl stenograf al Adunării Deputaților.

G. T. Coman.

ISTORIA INVENȚIUNILOR ÎN EVUL MEDIU

(Continuare din numărul trecut)

PARTIA DE BUMBAC se crede a fi invențiune arabică. După cercetările mai noi însă, reese că arabii au cunoscut hârtia aceea cu ocaziunea îngerilor lor în Buchară pe la an. 704, de unde au scut-o în țara lor și în continuarea războaielor lor au raplantat-o în sec VIII din Africa în Europa. Mai obabil este însă că aceea hârtie nu s'a aflat în Buchară, ci s'a fabricat cu mult înainte în Egipt, de unde s'a lătit în Grecia. Trebuie să recunoaștem Araror, că ei și-au câștigat mari merite cu fabricarea îmbunătățirea ei.

CALCULELE CU LITERE sunt de a se mulțumi de Arabilor, cari după un arab cu numele *Gebr*, (viei în sec. IX la Sevilla) poartă numirea până în ziua azi *Algebra*.

POTCOAVELE DE CAI, nu erau cunoscute în timpurile vechi, ci pentru apărarea copitelor, legau picioarele cailor cu obiele, călțuni, etc., cari însă țineau puțin și de cele mai multe ori se pierdeau pe drumuri țărănești, sau noroi. Scriitorii greci din secolele —XII vorbesc mai întâi de talpe de fier în forma sereii, prinse cu cue la picioarele cailor.

CEASORNICELE (OROLOGELE), cari au fost cunoscute în turnuri, apoi la păreți, — au fost inventate în secolul XI. La început ceasornicele erau foarte rare și se găseau numai prin mănăstiri. Serveau ca surori pentru regenții mai însemnați ai Europei și în omert erau cu totul necunoscute. În secolul XIV hă, ceasornicele au fost așezate prin cetăți la locuri publice.

DESEMNIUL PE STICLA, începu în secol XI. În Germania se aduse din Franța. În secolele XV și XVI acest desemn își ajunse culmea. În secolul XVII începu a decădea, și în XVIII eșise mai cu totul din moa. În secol. XIX începu din nou a înflori în München, Nürnberg, Roma, Paris și Brüssel.

STICLA CIOPLITA se inventă în sec. al XI, ori al XII-lea, pe când începuseră a se face ochelari, a căror sticlă trebuia făcându-se lucioasă și trebuia tăiată. Grecii vechi cunoșteau deja sticle convexe. Arabul *Alhazen* vorbește încă în sec XII-lea de sticle mărioare, iar adevărații ochelari au fost inventați la sfârșitul secolului.

VOPSIREA PIEILOR era cunoscută încă în secolul al XII, deoarece se munționează anume despre vopsirea de oare vopsire roșu.

POSTA DE PORUMBEI se trage din orient, căci porumbeii albi din țara Yrak, adică din Caldea, Babilonia și Assiria sunt mai ușor de deprins la acest serviciu. O anume postă de porumbei instituiuse sultanul Șureddin Mahmud, care muri în an. 1174. O întindere mai mare îi dete apoi califul Ahmed Alraser-Ldiv-Allah din Bagdad, care răposă în 1125. Prin nimici-

rea Bagdadului de către mongoli se risipi și posta de porumbei. Atari poste se aflau și în Egipt prin anul 1450, iar cetitorii noștri vor fi știind ce dezvoltată a fost posta de porumbei și în cursul teribilului măcel european din 1913—1918.

ZAHARUL. Un fel de fabricațiune de zahăr se spune, că ar fi existat și prin secolele VII și VIII. Adevărată rafinărie s'a introdus însă mai târziu, cam pe la 1270. Zahărul de struguri, din miere și poame a fost cunoscut în străvechire. Încă *Plinius* vorbește despre zahăr de trestie din Arabia și India. Războaiele cruciaților straplantară trestia de zahăr la Egipt, Cipru, Candia, Grecia și Sicilia.

CAMBIUL (POLIȚA) a fost aflat în prima jumătate a secolului XIII. Înainte de această dată comerțianții de toate categoriile aveau obiceiul de a face plățile prin *asemnațiuni*, și de a plăti prin alții. Luăm un exemplu pentru a documenta cele sus zise. Papa Inocențiu IV, care puse în contra împăratului Friedrich al II-lea pe un alt rege în persoana lui *Heinrich Raspe* de Thüringen și decise acestui un ajutor în bani de 25.000 mărci în argint. A lăsat a se disconta această sumă în anul 1246 prin o casă de zaraf din Veneția, care a plătit unui agent al langrafului la Frankfurt.

OCHELARI nu se știe precis în care timp au fost aflați. Totuși în conformitate cu noile cercetări, ochelarii au fost descoperiți prin anul 1285 în Italia. În Germania încă trebuie să fi fost cunoscuți în acel timp, căci în secolul al XVI-lea existau deja ochelari pentru cetit, iar în Nürnberg erau deja folosiți pe la sfârșitul secolului XV, existând chiar ochelariști anume. Articii de acest fel cu totul perfecționați au existat însă numai prin secolul al XVIII-lea, după ce se cunoseură și popularizară însemnatele cercetări științifice despre natura luminei, ale lui *Newton*.

CARE (CARUȚE) pentru transportarea mărfurilor și persoanelor existau încă în timpurile cele mai vechi. Grecii încă scriau despre aflarea carelor Zeilor. Egiptul încă avea pe vremurile acelea care, dar palestina le-a pus în practică numai mai târziu. În secolele creștine folosirea carălor a fost foarte mărginită și era obiceiul ca în care acoperite să meargă numai femeile. Călăritul însă era în uz de comun. Prima introducere a trăsorei (caretei) sau trăsorei pe arcuri după cum se mai numea s'a făcut în Franța la curtea lui *Ludovic Cel Frumos*.

Se crede că acolo căruța avea numirea romană de *carrucae* și că făcea bune servicii. Francezii o numesc până în zilele noastre *char*. Intocmai noi, Români, păstrăm ambele numiri romane: Căruța și car. Se pare că la început numai damele de curte umblau în carretă, după aceea începură a le folosi și femeile din alte

clase sociale, din care cauză regele Ludovic dete o ordonanță prin care opri femeilor de rând de a umbla în caretă. În ce stare de perfecțiune erau pe atunci caretetele nu se poate ști exact, dar încă pe la anul 1405, Isabela, soția regelui Carol al VI-lea, se servi la intrarea sa în Paris de o caretă, ale cărei lavete umplute cu păr erau legate cu curele. Solul regelui ungar Ladislau, duse regelui francez Carol VII ca prezent o trăsură pompoasă, care pentru ușorul și plăcutul ei legănat era folosită la curtea franceză numai în timp de paradă.

CARTILE DE JOC sunt invențiune țigănească. Tiganii se lătiră mai întâi în Asia și Africa, de unde au fost aduși în Europa prin mijlocirea Arabilor. Aici se întrăbuințară mai întâi în Italia, Franța, Germania și Spania. Cele dintâi cărți au fost vopsite în Italia în anul 1299. Arta de a se, tipări cărți de joc s'a aflat în anul 1350—60 în Germania. În Franța găsim cele dintâi urme de cărți de joc prin anul 1361, în Spania prin 1387, unde regele *Ioan de Castilia* le opri curând după aceea.

PRAFUL DE PUȘCA, (pulberea, iarba de pușcă se inventă către sfârșitul secolului XIII. *Roger Baco* care muri în 1294, cunoștea puterea salpetrului, de : produce un tunet aprins fiind. Adevăratul inventator al puterii prafului este însă *Berthold Schwarz* călu gâr, care trăi între 1920 și 1320.

Căminele (hornuri, coșuri, urloae) sunt invențiune italiană și *Galeazzo* spune în scrierile sale expres, că hornurile nu se aflau în afară de Padua nicăiri în anu 1905. Așadar au fost mai întâi introduse în această cetate pella sfârșitul secolului XIV.

ACE DE CUSUT nu se știe precis unde au fost întrăbuințate mai întâi; au fost însă perfecționate în forma lor de azi prin secolul al XIV-lea. *Acele cu gămălie* sunt invențiune italiană și s'au întrăbuințat în Florența. În Germania au intrat în uz prin secolul XIV. Acele cu gămălie aveau însă la început altă formă, aceasta se vede dintr'o ordonanță a regelui *Enric VIII* din Anglia, dela anul 1543, prin care demanda ca în regatul său să nu se vândă decât ace cu două gămălii (capete).

Conștiința în lumina învățaturii Mesianice

INVĂȚĂTURA lui **Christos**, este o normă de viață strict morală. Ea nu lasă frâu liber interpretărilor. Pentru că este atât de lămurită, încât pentru cel ce vrea s'o înțeleagă și s'o aplice în viață, învățătura lui **Christos** este foarte ușor de înțeles.

Invățătura lui Christos este de o alcătuire perfectă. Singura învățatură perfectă, pe care o posedă oamenii. Acea perfecțiune sfântă ce nu o pot atinge mințile muritoare. Căci învățătura lui **Christos** pornește dintr'o mințe divină, pentru care imposibilul nu există.

Invățătura lui Christos indică normele de conduită în viață. Viața nu este mare lucru cum cred acci ce-și leagă speranțele de ea, este numai un ipostas de tranziție.

Însă pentru a doua viață trebuie să ne pregătim. Mai înainte de a pași în casa Domnului, trebuie, să curățăm de ciulini și de bolovanii drumul, ce duce către această casă a fericirii. Acest drum e însăși viața. Un suis și un coboriș, asemenea unei movile, așezată pe întinderea nesfârșită a unui pustiu. Suișul în viață este vârsta tânără când în mod greșit toate se tractează ușor. Ajuns pe culmea vieții te întrebi: încotro? Inapoi nu te mai întorci, dar timpul ce se scurge, te mână neîncetat către marea taină a morții. Cel puțin de pe piscul vieții, omul trebuie să-și facă socotelile, examinând cu atenție trecutul, pentru a găsi îndreptările necesare viitorului.

Conștiința e un fenomen psihologic. Multă strădanie a trebuit oamenilor de știință, până ce au găsit buza de studiere a acestui element sufletesc. Deabia la sfârșitul veacului al XVIII-lea, marele filosof german, *Immanuel Kant*, a pus în lumină valoarea conștiinței în viața sufletească.

După concepția clasică a psihologiei, sufletul se alcătuiește din trei elemente primordiale: voință, simțire și inteligență. Conștiința potrivit principiilor noi, presupune în alcătuirea sa toate aceste trei elemente. Iumea din afară este creată de conștiință. Conștiința dă valoarea realității lumii din afară.

Însă, tot prin intermediul conștiinței luăm cunoștință și despre starea eului interior. Căci la oamenii normali, toate se fac numai sub lumina și auspiciile conștiinței.

După cum caracterul ne dă tăria din punct de vedere al conduitei practice, tot astfel conștiința ne evidențiază defectele, asperitățile și insuficiențele noastre lăuntrice.

Conștiința a fost un subiect de studiu pentru toți introspectiștii. **Însă, acel care a arătat adevărata valoare a conștiinței, acel care i-a dat nuanța sublimă, nuanța umană, a fost învățătorul de esență divină: Isus Christos.**

În lumina învățaturii mesianice conștiința nu are caracterul unui obiect bun de studiat în câmpul psihologiei.

În lumina învățaturii mesianice conștiința are o valoare morală, din moment ce este pusă în funcție de viață. Introspecția, observarea propriului eu lăuntric, este necesară, pentru îndreptarea pe calea vieții. Și **Christos** tocmai acest lucru l-a accentuat, arătând că două lumi stau față în față: lumea păcatului și a corectitudinii. Conștiința le vede pe amândouă. Ea proiectează lumini și asupra răului și asupra binelui. Conștiința devine salvatoare când apreciază foloasele binelui și nimicitoare, când justifică răul. Conștiința fortificată prin învățătura lui

ristos totdeauna arată momentul când păm spre păcat. Căci o conștiință stăpână e însăși, este chezașia unei adevărate vieți, ca cum au practicat-o toți, cei ce și-au pus încredința în învățătura lui Christos. După cum iubirea realizează fericirea, tot astfel conștiința alimentată de învățătura lui

Christos, este nervul realizării unei vieți corecte.

Christos nu cere imposibilități.

Christos îți noartă pașii spre mântuire. În învățătura lui Christos e mântuitoare prin aceea că ea întărește facultățile sufletești a căror stăpână e conștiința.

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

Scrisoarea unui poet.

DL SOLOMON Segal, traducătorul în idiș al poeziilor din autorii noștrii clasici, a primit din partea d-lui Leon Feraru, profesor universitar New-York următoarea scrisoare:

Iubite Domnule Segall,

Vă mulțumesc din inimă pentru frumosul dar pe-mi trimiteți și vă felicit pentru opera valoroasă și național-românească pe care ați făurit-o. Văd că vorbind despre mine, nu aveți certitudinea de voi mai fi scriind sau nu în limba poplării mele.

Bucata în ritmul trenului e foarte recentă și dovedă că încă mai persistă. Nu vreau să mă servesc de vorbe mari și exagerate, dar tragedia sufletului meu tocmai în acest fapt își are originea. Fiecare fibră a inimei mele e românească în pofida depărtării și a morții mele aparente. Trupul se obișnuște cu orice climă dar sufletul nu.

Ce draguț redați gândurile și sentimentele mele. Înțeleg câtă muncă e închisă în voluminoasa dv. lucrare în care și o bună parte a nobilului dv. suflet sălășluște.

Cu salutări frățești rămân al dv.

LEON FERARU

Einstein în Suedia

DR. PREZENTA regelui Suediei, Einstein a ținut o conferință la Gottenburg despre: „bazele teoriei relativității“.

Succesul unei cântărețe române la Paris.

DNA DARIE Zăvoianu, fiind în trecere prin Paris, în urma stăruințelor unor amatori de muzică a dat un concert la 26 Iunie, în sala Gaveau, ceea mai mare și mai frumoasă, sală de concerte din Paris.

Deși sezonul concertelor se terminase, totuși d-na Zăvoianu a reușit să aibă o sală plină și să repurteze un succes, cum n'au avut multe cântărețe la Paris. A fost o revelație pentru toți cunoscătorii de muzică. Vocea sa de soprană, *La bell canto* și cu *vocalize* de o întindere uimitoare, este egală în toate registrele și are un timbru de o strălucire cum nu s'a auzit la Paris. Programul său cuprinde cele mai grele bucăți

din operele clasice și pe care le-a cântat cu o artă ce a stârnit un mare entuziasm în sală. S'a remarcat în special în *Aria clopoșeilor din Lakmé*, *La Perle du Brésil* de David, *aria Rozinei din Bărbierul*, valsul din *Romeo și Julieta*, și a nuanțat cu o artă superioară *aria Violettei din Traviatta*.

Tot atât de bine a interpretat apoi *Rigoletto* (Gildu), *M-me Butterflei*, și *Tosca* (Visse d'arte), fiind nevoită să biseze adeseori.

D-na Darie-Zăvoianu s'a prezentat într'un frumos costum național cântând și câteva arii românești cu un farmec și o melancolie, cum nu ne-a fost dat nouă românilor de aci să auzim.

Toate ziarele au înregistrat acest strălucit succes al d-nei Darie-Zăvoianu, care face cinste țării noastre, pe terenul artistic.

În asistență d-șoara Văcărescu, d-na Antonescu, d. Eftimie Antonescu, Miss Fuller, o bună parte din colonia română și mulți amatori de muzică, francezi și străini.

Expoziție de avioane.

ÎN CÂTEVA luni se va inaugura la Mac Cook Field (Ohio, America) un muzeu conținând o colecție completă de avioane și motoare, care va ocupa patru clădiri. S'a început colecționarea aceasta încă de pe timpul războiului și printre bucățile ei sunt avioane și motoare americane franceze, engleze, italiene și germane, iar nouile specimene adăogate, vor da vizitatorilor o idee despre dezvoltarea aeronauticeii. E destul să spunem că la secția motoarelor sunt expuse 63 de tipuri diferite și că un inginer competent va sta la dispoziția vizitatorilor pentru explicațiunile trebuitoare.

Apărătorul nebunilor

— Un cuvânt de sprijin pentru nefericirii alienați —

PRESA străină și lumea medicală se ocupă cu mult interes de un caz care iese cu totul din comun și care aduce în discuțiune o problemă la care avem timp prea arareori să ne gândim.

E vorba de cartea, cu cuprins senzațional, publicată de un om care, — nebun o vreme și vindecat apoi — își face datoria de a lua călduros și hotărât apărarea nenorociților cari umplu azi balamucurile.

Autorul acestei lucrări, Clifford W. Beers, avu nenorocirea, acum douăzeci și ceva de ani, în urma unui surmenaj intelectual prelungit, să cadă victima unei profunde depresiuni nervoase.

El fu internat în casa de nebuni, unde rămase vreme de trei ani și unde fu supus, conform mai ales deprinderilor în curs acum douăzeci de ani, regimului brutal aplicat nebunilor, și anume: bătăi, chinuri de tot felul, brutalități de fiecare moment, nepăsare criminală, etc.

Constituția sa viguroasă l-a ajutat să se vindece și bolnavul a avut norocul să se vadă liber.

Dar, odată scăpat de acolo, el a publicat tot ce a văzut în acel infern, și a comunicat întregii lumi o serie de lucruri îngrozitoare cari aveau calitatea de a fi fost văzute și trăite personal.

Oamenii de știință au fost profund impresionați de faptele relevate, și urmarea a fost că multă vreme după aceea se formau comitete de igienă mentală, întâi în America și apoi în celelate State, menite să ia protecțiunea nefericivilor aflați în casele de alienați.

Un mare congres internațional se va ține în această chestiune, în 1925, la New-York, datorită propagandei neobosite a d-lui Beers, care în acest moment se află la Paris.

Gestul mișcător al d-lui Beers este merit să dea de gândit pretutindeni, și deci și la noi asupra unei lumi, din nefericire destul de numeroasă, și care nu poate lăsa nepăsător pe nici un om simțitor.

Un dar American pentru Universitățile românești

ÎN URMA invitației d-lui prof. dr. Cantacuzino a sosit în România, dl Eversole, din partea fundației Rockefeller. D-sa acum se află la Cluj, unde a vizitat clinicele facultății de medicină.

Dl Eversole a fost condus și informat la Cluj de d-nii prof. Iacobovici, Racoviță și Hațiegan.

D-sa a făgăduit un dar de 10 milioane lei în fiecare an pentru materialul tehnic al Universităților noastre.

Lupta în contra alcoolismului în America

DIN Washington se anunță o înăsprire a luptei în contra alcoolismului în Statele-Unite. Guvernul va opri cu totul intrarea în apele americane a oricărei băuturi alcoolice. Contravenienții vor fi pedepsiți cu confiscarea vaporului și arestarea căpitanului.

14 automobile blindate... pline cu dolari

NEW-YORK-UL a avut zilele acestea o privescătoare foarte curioasă cu prilejul strămutării lui „Bovary Saving Bank“. Banca construindu-și un palat al ei și-a transportat numerarul în 14 automobile blindate, la noul ei sediu.

Automobilele aveau o escortă militară, armată cu mitraliere. Afară de aceasta fiecare automobil era însoțit de polițiști cu revolvere încărcate în mână.

Transportul s'a făcut fără nici un incident, însă senzația a fost mare, ceace probabil a fost și în intențiunea directorilor băncii.

Regenerarea vieții.

— Un... inginer român e convins că a descoperit marele secret —

PROBLEMA regenerării s'a discutat mult în timpul din urmă; se știe câtă vâlvă au făcut în omenire, cu descoperirile lor, Voronof și Steinach. Dar iată că un român anunță a fi făcut o descoperire în vederea reintinerii organismului omenesc. Și nu e vorba de un medic, ci de un inginer, iar descoperirea lui nu e rezultatul unor studii și cercetări științifice ad-hoc, ci a venit întâmplător de pe urma unor îndelungate sudii și experiențe ce-a făcut pentru a se vindeca de-o boală pentru care în cele din urmă a trebuit să recurgă la cuțitul unui chiurg. Întâmplarea deci l-a făcut să dea peste ceea ce nu se gândise, și atunci adâncindu-și cunoștințele în materie, și făcând experiențe cu sine însuși a ajuns la convingerea că posedă pe deplin secretul reintinerii, și a și anunțat lucrul câtorva buni prieteni cari l-au sfătuit să-l dea în vileag. Dar omul se gândește serios la urmări și nu îndrăznește.

Marele nostru savant, d-l Marinescu, căruia i-a explicat în linii generale cam de ce ar fi vorba, i-ar fi spus că metoda n'ar corespunde unei discipline riguroso științifică.

Dar oare medicina în general, corespunde acestei discipline bunăoară când un medic te tratează de cutare boală și altul spune că suferi de alta?

Cum o rezolvi inginerul problema, se va vedea, întrucât el nu vrea să confieze secretul descoperirii lui decât sub anume garanții.

El e convins însă că a descoperit în adevăr ceva în vederea regenerării, și acest ceva nu implică nici operație nici transplantare de glande, nici vre-un tratament special, ci fiecare muritor poate pune în aplicare metoda lui pe dată ce o va cunoaște.

De altfel criteriul de la care pornește e foarte simplu: organismul omenesc începe a se uza de la o etate, cam de la 40 de ani încolo; găsim un mijloc pentru a face ca uzare să se facă cât mai lent posibil, omul ar trăi deci mai mult. Metoda de care e vorba ar trebui aplicată începând de la 25 de ani, dar ea ar da rezultate bune și dacă e aplicate mai târziu, însă numai la acei muritori cari nu sunt complect epuizați.

Am înaintea ochilor broșura, în franțuzește 1), pe care e vorba, a împărțit-o numai câtorva prieteni în speranța că-i va veni poate de unde-va vre o idee, vre-o încurajare pentru a-l

lări să dea în vileag descoperirea pe care crede tot dinadinsul că a făcut-o. Imi pare un om frica lui D-zeu iuginerul. Numai de ar avea roci!

M. A.

Plomeratie în cer

U criza de locuințe, cu care ne batem azi capul noi bieți pământeni, se ocupau înaintașii noștri de mult.

Deosebirea e numai, că în vreme ce pe noi astăzi ne mai încap adăposturile pământului, ei se te-au, că nu vor mai avea loc în cealaltă lume.

Unui călugăr benedictin dela Monte Cassino, Alberto Desiderio, îi intrase tare la inimă grija aceasta s'a pus pe lucru serios să calculeze, cam câte locuri pobile vor mai fi în cer, de oarece navala mare sufletelor, în cursul multelor mii de ani, trebuie să umplut aproape cu totul marea împărăție cerească. grijorat de propria lui soartă, călugărul făcu calcările anevoioase, iar rezultaul îl trimise unui prieten al său, abatele Giacinto Gimma spre publicare în anul 1705.

Conform acestor socoteli, numărul locuitorilor din cer, dela început și până la data de mai sus, era 1,111,111,000 milioane suflete. Dintre acestea, în ma rebeliunii lui Lucifer au fost expulzate din paradis o treime, adică 37,037,037,000 milioane, astfel cât mai rămaseră numai 74,074,074,000 milioane să bucare de fericirea raiului. Locurile rămase vante prin alungarea acelora, au fost rezervate pentru flotele dreptilor ce se urcară rând pe rând la cer—ne înțeles, cele mai bune le-au primit sfinții. Fără doială, zicea fratele Desiderio, dacă locurile acestea

nu s'au umplut deja toate cu duimul sufletelor ce au curs mereu, nici nu mai pot fi multe libere, de cumva Tatăl cerească nu se va fi îngrijit prin vre-o modalitate oarecare să lărgească veșnica sa împărăție.

De altcun, călugărul Desiderio, n'a fost cel dintâi, care s'a ocupat cu astfel de chestii. Mulți alții încă înaintea lui, între cari și un anumit Messer Butilio s'a îndeltnicit cu tema aceasta. Măsurările lui strict științifice, cum le numea—au apărut la anul 1556 în „Almanacco perpetuo.“ El împarte lumea de apoi în patru părți; Purgatoriul stă la mijloc, având în lungime 65.750 mile, iar în lățime 5011. Distanța dela noi cuprinde 505 și jumătate mile—nici mai mult, nici mai puțin.

Un oficiu de încartiruire ar fi deci foarte necesar și în cer.

* * *

Noi credem că călugărul Desiderio a făcut o greșală matematică—inloc de trei ori câte trei „1“ și numai odată trei „zeros“, noi susținem cu tărie, pe probe sigure, că au fost de „patru“ ori câte trei „0“ și deci numărul total al veștitorilor din Rai a fost: „000.000.000.000 de milioane“, din aceste excluzate o treime sau „000.000.000.000“ au mai rămas 7 „0“ plus 000.000.000.

Iar în ce privește măsurile științifice ale lui Butilio, putem spune cu siguranță că el a greșit. Iată măsurile exacte ale Purgatorului: Lungimea 40,075.452 km.; lățimea 11,320⁰⁷ km. sau o suprafață de 509,950714⁰³ km. pătrați și nu e departe dela pământ, pentru că să află tocmai pe el, acum purgatorul, iar mai târziu raiul.

RĂSAR ZORILE DIMINETII MILENALE

Dar înainte va interveni o noapte de tulburări înspăimântătoare

„Păzitorule, cât mai este din Noapte? Eacă sosește Dimineața, dară întunecoasă ca noaptea“ — Isaia 21:11, 12.

„Va fi timp de străngătorare, cum nici odată n'a fost, de când a stat popor pe pământ“ — Daniil 12:1.

ERVITORUL adevărat este dator să mărturisească întreg planul lui Dumnezeu — părțile cele amare tot așa de bine ca și cele dulci. Adevărată aceasta noi căutăm într'una să o înțelegem. Se cuvine însă, că mărețiilor Epocii mileniale, prezise de Cuvântul lui Dumnezeu, să li se dea o mai mare atenție decât celor ce scriu noaptea întunecoasă de tulburări de care va fi precedată. Deasemenea să cuvine, după cum fac și Scripturile, să dăm o atenție și mai mare principiilor cari formează caracterul reștinesc al celor consacrați Domnului; deoarece aceste sunt necesare pentru obținerea privilegiilor glorioase ale împărăției; și pentru că această operă este lucrarea specială a Domnului în timpul de față—anume, de a alege din rândurile oamenilor pe cei doritori ca să devie mireasa lui Christos, să fie moștenitori împreună cu Dânsul în împărăția milenială și să năreața ei lucrare de a învăța și ridica lumea în general. Dar n'am lipsit de a arăta și aceea,

că Mileniul nu va veni, precum cred unii, prin propovăduirea Evangheliei și convertirile la învățăturile ei.

Noi am arătat că propovăduirea Evangheliei este calea pe care Domnul invită acum pe cei ce au „urechi să audă“ să se alieze de bunăvoie și să meargă pe urmele lui Isus și să devie astfel membri din Alesul lui Dumnezeu. Dar după ce se va termina cu această alegere, metoda dumnezească de a împărtași oamenilor binecuvântări, după cum spun Scripturile, se va schimba cu desăvârșire. Atunci, în loc de a propovădui aceluia cari vor să umble prin credință la lumina Lamei dumnezești—Cuvântul lui Dumnezeu—vor fi legi, porunci, ordine—care vor prevedea răsplată pentru cei ascultători și „pedepse“ pentru nepăsători și încăpăținați și că toată lumea, în loc de a mai orbescă în întunec, va fi plină de lumina cunoștinței mării lui Dumnezeu; pentru că Christos și Biserica vor fi atunci pentru lume Soarele

Dreptății—pentru a împrăști neștiința și superstiția, și pentru ai ajuta să iasă din starea de degradare la calea înaltă a sfințeniei către fericirile și binecuvântările edenice, cari vor putea fi dobândite de toți cei ce vor la finea Epocii Mileniale.

Vă reamintim, ceea ce am mai spus și cu altă ocazie, că după cele mai bune statistici ale lumii, există astăzi mai mult de 1,200.000.000 de păgâni, pe când cu un secol în urmă numărul lor era numai de 600.000.000. Vedem de aici rezultatul net al unui secol în care s'a desfășurat cea mai mare activitate misionară ce a cunoscut lumea cândva—că în loc, ca lumea să fie adusă mai aproape de Christos, sunt de două ori mai mulți păgâni la finea secolului decât la începutul lui. Dacă cineva mai stă la îndoială asupra adevărului celor ce spunem noi, că adică Mileniul nu va veni niciodată în urma predicării Evangheliei, aceia să se gândească nu numai că nu sunt Scripturi cari să spuie aceasta, ci să gândească și aceea, că dacă ar încreștina pe toți cei 1,200,000,000 păgâni și i-ar aduce la Creștinismul nominal, cum se găsește acesta în țările civilizate, nici atunci n'ar veni Mileniul, pentru că de sigur, Creștinismul este tot așa de departe de stările Mileniale ca și păgânii. Nemulțumirea și nefericirea sunt cu mult mai mari și mai răspândite printre cei civilizați decât printre păgâni. Nici o minte sănătoasă nu-și poate închipui că ar fi posibil ca cineva să încerce a aduce omenirea în starea de care amintește Domnul nostru în rugăciunea Sa—„Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ“ . . .

VA VENI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ?

Toți oamenii cugetători și onești vor fi de acord cu noi, că avem deschise numai două drumuri — 1) sau de a renunța la Biblie ca o învățătură inspirată și autoritativă, și în felul acesta să ne scutim de nenumăratele ei referințe la Împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerului, care va fi stabilită sub tot cerul și în fața căreia trebuie să se plece toți genunchii și pe care să o mărturisească toate limbile, și în care Christos va fi Regele cel Mare iar Biserica Sa formată din aleșii adevărați, va fi Mireasa Sa și comostenitoare cu Dânsul la Împărăția Lui; sau 2) trebuie să admitem că Împărăția, atât de prominentă în învățăturile Scripturilor, va fi introdusă prin alte mijloace diferite de acelea pe care le-a așteptat Creștinismul în veacurile trecute. Noi trebuie să primim afirmația Scripturilor, că venirea a doua a Domnului nostru va fi în scopul de a stabili Împărăția aceasta, și că atunci el va veni să o facă, făcând folos de marea Sa putere pentru a stabili ordine pe pământ, când o va face cu forța, dupăcum mărturisesc Scripturile, și nu prin propovăduirea Evangheliei, care în vremea aceea își va fi terminat menirea

ei, adecă de a fi adunat pe cei aleși—pe cei supuși și ascultători—clasa Miresei.

Având în vedere faptul că prin timp de mai mult de treizeci de ani am declarat în mod public prin discursuri și în scris, că Împărăția lui Dumnezeu este aproape și că ea va fi precedată și introdusă de un „timp de tulburări așa cum n'a mai fost de când e lumea,“ este oare o mirare că zăpăceala financiară și economică cum și confuzia politică și nedumerirea generală de acuma face pe mulți să se întrebe în legătură cu textul nostru, „Cât mai este din noapte?“

„NOAPTEA A ÎNAINȚAT“

„Noaptea a înaintat, ziua s'a apropiat“, declară Apostolul acum 18 veacuri. (Romani 13 : 12) Întreaga perioadă a nopții este de 6000 ani, și de aceea el cu drept cuvânt putea să zică că în zilele sale noaptea era bine înaintată — trecuseră mai mult de douătreimi. *Noaptea* e icoana sau graiul figurativ pentru a zugrăvi timpul de domnie al păcatului și al morții pe care-l aseamănă cu o noapte, o perioadă de întunec, neștiință și superstiție. Cu drept, profetul exclamă—„Plângerea poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineata“ (Psalm 50 : 6) În timpul nopții acesteia, se pot socoti, că douăzeci de mii de milioane de oameni au mers în mormânt, în sheol, în hades—la moarte, și numai aceia, cari au, din Scripturi, o cunoștință despre Planul Divin, știu că Domnul a grijit ca ei să aibă prilejul de a eși din mormânt, de a se scula dela moarte, și că li se va da apoi posibilitatea, de care dacă se vor folosi cuvenit, vor dobândi desăvârșirea omenească și viața veșnică pe pământ. Profetul David a vorbit despre această înviere în dimineata Vârstei Mileniale din punct de vedere profetic, mărturisind că atunci va veni bucurie asupra milioanele ce acuma plâng, nu numai pentru cei morți, ci și din cauza nedesăvârșirii intelectuale, morale și fizice, care o găsească la ei și la vecinii și prietenii lor.

Ce bucurie va aduce această dimineată a vârstei celei noi pentru întreaga omenire! Turma cea mică, prietenii și fiii lui Dumnezeu de acuma, cari au mers pe urmele Mântuitorului lor pe drumul îngust al jertfirei de sine, vor fi făcuți părtași la prima înviere, la mărire, cinste și nemurire. Celorlalți, le va aduce, prin Mântuitorul și Mireasa Sa preamărită, binecuvântarea de a scăpa din sclăvia stricăciunii, din sclăvia păcatului și a morții.

Nu e de mirare că aceleași Scripturi cari numesc prezentul o noapte, care mărturisesc că „întunerecul acopere pământul și un nor des pe popoare“ (Isaia 60 : 2), descriu viitorul ca o zi solară de binecuvântări, care nu numai va aduce liberarea de Satan, care va fi legat pentru o mie de ani, ci pe cei ascultători îi va libera de toate durerile, suferințele, nedesăvârșirea și

arta de care suferă atâta toată creatura! Nu năzare că aceia cari au prins numai o licărie acestor nărețe lucruri, în timpurile trecute, au venit ecstatici, înalțate de ce acest adevăr a venit hrană la timp cuvenit.

Nu e mirare că Psalmistul vorbind sub inspirația dumnezeiască, a mulțumit lui Dumnezeu repetite ori pentru fericirea ce o să vie când fi Împărăția Domnului și El va stăpâni noile pământului, și când toți locuitorii i se închina și-l vor cinsti și vor asculta de El. E de mirare că Apostolii au așteptat venirea doua a Domnului nostru și s'au rugat— „Hiar așa, Doamne, vino curând!“ Nu e mirare că acest gând a însuflețit biserica dintâi la stăruință și muncă care i-a pus în mirare pe smanii ei, cari „cunoșteau că ei erau împreună cu Isus.“ (Fapte 4:13) Și ei nădăjduiau împărțășirea Împărăției care li s'a fost promisă, când a zis el: „Biruitoifului îi voi da să dă cu mine pe tronul meu;“ și iarăși: „Rugați-vă, Viț împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum cer așa și pe pământ.“—Apocalips 3:21; Matei 6:10.

„DIMINEAȚA VINE.“

În textul nostru Profetul ia punctul de vedere zilei de azi, și ca răspuns la întrebarea ori e aproape să se sfârșească noaptea păcatului, năzirii, superstiției și a grijei, el declară că mineața se apropie. După cum înțelegem noi, zilele zilei s'au ivit deja de mai bine de o sută de ani—în anul 1799. În Scripturi, această dată este foarte însemnată, fiind sfârșitul unei perioade profetice, în urma căreia va veni asupra mii o lumină mare, o mare creștere în cunoștință pe toate liniile, ca o mișcare, o deșteptare, o pregătire pentru Ziua Milenială și marea ei pierdere. Prima deșteptare a fost de ordin religios, aproape toate societățile biblice mari s'au organizat în cei 15 ani dela această dată, iar cele mai mari din ele în cei dintâi patru ani ce au urmat.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost făclia care a condus pe cele mai mari capacități intelectuale la descoperirile însemnate în timpul secolului următor. Astăzi teologii, profesorii de universitate, și în general elita lumii, sub influența necredinței, au abandonat Biblia; dar aceasta nu înșpre răul ei, ci al lor. Ei au devenit vani și în imaginația lor, înțelepți în ochii lor, neăsători de neglijează Cuvântul inspirat și urmărirea e că astăzi ei sunt orbi în ce privește epoca și timpul în care trăim. De aceea lumea, care nu cunoaște pe Dumnezeu, a rămas fără conducere din partea acelor dela care ar trebui să o aștepte în vremurile de astăzi, când e nevoie mai mult ca ori când de înțelepciunea ei sus.

Scripturile numesc această perioadă dela 1799, în două feluri: 1) „Ziua pregătirii“ (Naum 2:3)

2) „Timpul Sfârșitului“ (Daniil 12:4). Este perioada care încheie epoca pe care Scripturile o numesc „lumea rea de azi“, și introduce „lumea (sau vârsta) care are să vie și în care locuște dreptatea“ (Galateni 1:4, 2 Petru 3:13). Ori ce om cu judecată va observa dintr'o dată că această perioadă va fi și trebuie să fie cea mai măreață din istoria lumii de până acum—perioada schimbărilor celor mai profunde ce se pot închipui—răsturnarea împărăției întunerecului de sub stăpânirea principelui întunerecului, și stabilirea Împărăției Luminei, de sub stăpânirea Principelui Luminei—Christos și Mireasa sa preamărită. Ca să fie cât se poate de scurtă această zi de pregătire și schimbări generale, trebuie și sunt două motive, pe care noi le vom arăta.

„ZIUA PREGĂTIRII SALE“

1) Pentru o zi atât de măreață ca cea despre care ne spun Scripturile că va să vie trebuie pregătire! Un astfel de răsărit de soare trebuie să producă o lumină mare în zori, înainte de ce însuși Soarele Dreptății va revărsa asupra pământului razele sale de glorie și binecuvântare! Nu găsim noi că aceasta e tocmai așa? Nu se deșteaptă întreaga lume din întunerecul, neștiința, credința deșartă și somnul veacurilor trecute la gânduri noi, la inteligență și la o redeșteptare a simțurilor lor? Nu e aceasta cea mai bună explicație pentru progresul admirabil ce se observă în toate invențiunile, mecanice, chimice etc.?

Nu sunt toate acestea răspunsul la mărturiile profetilor cari au prezis că în această zi de pregătire mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștința se va înmulți? Dar, durere, lumea în înțelepciunea ei nu cunoaște pe Dumnezeu, și în loc de a-i mulțumi pentru bunătățile ce ne vin acum și să le recunoască ca presemne la venirea împărăției Mileniale, după cum explică Scripturile, din contră găsim oameni cari caută a le da o explicație ca fiind rezultatul înțelepciunii lor omenesti—susținând că suntem martori numai la urmările unui proces de evoluție; și, de fapt, caută să deie cu desăvârșire la o parte pe Creator și să respingă Cuvântul Său—aruncând făclia la o parte. Astfel se întâmplă că ei în revărsatul zorilor nu văd Piatra de poticnire din drumul lor, și nu observă șanțul necredinței în care cad cu așa de mare repezeală.

2) Dacă întreaga lume ar consta din sfinți, plini de credință, ascultare și iubire către Dumnezeu, binecuvântările ce le primim în timpul acesta ar fi folosite cu înțelepciune în spre binele reciproc al întregului neam omenesc. Dar se va admite că numai puțini sunt conduși de astfel de spirit, că majoritatea, atât în lăuntru cât și înafară de biserica nominală, sunt stăpâniți și conduși de spiritalul lumii, spiritalul egoismului. De aceea, în timp ce binecuvântările mari și de multe feluri ale zilei de astăzi

s'au înmulțit în mare măsură, așa că ar putea îmbunătăți starea fiecărui membru din neamul nostru omenesc, ele au căzut mai cu seamă în mâinile înțelepților și oamenilor de afaceri ai lumii, și noi observăm că prin lumina ce crește cu fiecare decadă șiretenia și viclesugul capacităților omenesti lumesti devin din ce în ce tot mai egoiste.

Nemulțumiți cu luxul lor mare, ei caută și mai mult. Cu o stăruință laudabilă, energie și dibăcie s'au efectuat și efectuesc planuri uriașe pentru binele general și omenirea în general observă, că deși se bucură în măsură mare de aceste produse ale geniului veacului de față, științei și dibăciei, toată bogăția lumii și în definitiv toate avantajile ei trec în mâinile capitalului acumulat, societăților etc. Cu toate că oamenii inteligenți vor recunoaște că ei au primit un avantaj și binecuvântare din aceste descoperiri și că soarta lor este cu mult mai bună decât a strămoșilor lor, totuși masele și-au însușit și ele tot așa de bine spiritul de acumulare ca și capitalismul, și pe fiecare îl arde setea după avere și aproape fiecare are un plan în minte pentru câștigarea ei. Prin urmare această zi măreață de bunătăți și binecuvântări față de trecut, în loc să aducă mulțumire, fericire, să aducă laudă și mulțumită Acelui dela care vin toate bunătățile și darurile, produce din ce în ce contrarul acestora—nefericire, nemulțumire, invidie, răutate, ură, pizmă, ceartă, pe cari Apostolul le numește „lucruri de ale cărnii și a diavolului“. Ca urmare a acestui fapt, se observă pretutindeni o alergare nebună financiară îndată ce s'a văzut că aceia cari au pus mâna pe bogăția lumii și prin aceasta și-au asigurat controlul asupra situației pentru prezent și în aparență și pentru viitor. Urmarea este că s'a produs un spirit de amărăciune în contra acelora, cari se manifestează clar în multe atacuri nejustificate și nedrepte în contra capitalismului cari sunt în multe cazuri cu mult mai drepte și mai buni decât majoritatea acelora care-i atacă prin presă. Noi însă nu discutăm cazuri particulare ci generale.

Noi nu vorbim de grade de egoism, ci de faptul însemnat, că egoismul, ca principiu, stăpânește din ce în ce mai mult pe cei sărmani și bogați la fel, și-i conduce cu pași repezi la punctul culminant care, după cum spun Scripturile, va fi „un timp de tulburări așa cum n'a fost de când stă popor pe pământ“. (Daniil 12:1) Domnul nostru se referă la această profecie și o explică, după cum facem noi, și mai adaugă cuvintele de încurajare că „nici nu va mai fi după acesta un timp de asemenea tulburări“. (Matei 24:21) Efectele acestor tulburări vor fi în așa fel cârmuite de providența divină în stabilirea Impărăției dreptății, Impărăției luminei, încât astfel de tulburări nu vor mai putea fi cu putință. Cu privire la măreața epocă Milenială de glorie, Scripturile declară că: „locuitorii lumii vor învăța dreptatea“. (Isaia 26:9) Ei vor în-

văța că drumul dreptății este drumul regulei de aur. Dar se va cere timp, și fără îndoială, că marea lecție va veni omenirii prin marele tiraj de tulburări pe pământ cu privire la sfârșitul păgubitor al egoismului, va fi o pregătire prețioasă pentru lume pentru a cunoaște foloasele stăpânirii de aur a iubirii.

„Plin va fi pământul de cunoașterea măririi Domnului“, declară Profetul. (Habakuk 2:14) Și iarăși: „Soarele dreptății va răsări cu vindecare sub aripele sale“; și iarăși, „atunci dreptii vor străluci ca Soarele în Impărăția Tatălui lor“. (Malachi 4:2; Matei 13:43) „Cel ce are urechi de auzit să audă“. În această zi glorioasă, „dreptatea se va pune în linie și judecata în judecănă“, și se spune specific că, atunci când „judecățile Domnului vor fi pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea“—aducând lumea la dreptate. Astfel toți vor veni la cunoștința adevărului și vor avea prilejul să fie ascultători. Ca mijloace de încurajare și ajutor în timpul acela va fi răsplătită orice faptă bună și se va pedepsi cu „lovituri de îndreptare“—corectare—„orice suflet care face rău“, iar la sfârșit se va pedepsi cu nimicire veșnică oricine și toți aceia cari de bună voie, pe știute și în continuu vor fi refuzat de a se învoi cu ordinea divină și de a fi mers pe drumul înalt al sfințeniei spre desăvârșire completă și viață veșnică.

„ȘI O NOAPTE ÎNCĂ“.

Textul nostru spune întocmai ceea ce vedem, anume, că deși s'a sfârșit deja noaptea de șase mii de ani, și cu toate că suntem în dimineața. Vârstei celei noi și că zorile ei deșteaptă pe mulți din cei ce dorm—totuși are să se ridice o perioadă scurtă de întunec gros, o furtună de dimineață timpurie, cu privire la care alte scripturi spun că va fi înspăimântătoare foarte. Scripturile întrebunțază diferite simboale pentru a arăta această perioadă scurtă, care în Biblie este cunoscută sub numele de „o zi de mânie și furie mare“. Uneori se întrebunțază un simbol de furtună și se descrie un uragan, un vârtej iute și îngrozitor. Altădată se vorbește de simbolul de apă, a unui potop, alteori de un foc ce va topi pământul. Simbolul acesta din urmă a fost înțeles rău de către prietenii Sămbătari și de fapt de aproape întreg Creștinismul, fiindcă în credințele lor se vorbește de o ardere literală a pământului, care, din contră, după cum spun Scripturile, va rămâne în etern și nu va arde niciodată. (Eclesiastul 1:4) Cităm o scriptură ce se referă la punctul din urmă, pentru a întări părerea noastră. Profetul mărturisește: „Așteptați-mă, zice Domnul, până în ziua [ziua mâinii] în care mă voi scula la pradă; căci hotărîrea mea este de a aduna popoarele, de a strânge regatele, ca să vărs asupra-le furia Mea, toată aprinderea mâniei Mele. Căci de focul geloziei Mele tot pământul acesta va fi mistuit“. (Zefania 3:8) Noi acuma chiar, observăm această

adunare a noroadelor, cum se apropie una de alta cu ajutorul vaporului și electricității, care face ca astăzi China să fie mai aproape de New-York decât acum o sută de ani. Apropierea aceasta a noroadelor pentru interesele lor financiare, sociale și altele, face ca viitorul cataclism să devie într'un moment, general, ceea ce n'ar fi fost cu puțină înainte de vreme, și asemenea unui foc, va cuprinde întreaga structură socială de azi. [Ceea ce s'a și întâmplat și este în curs. Nota Red.]

Noi sfătuim pe toți cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu, că atunci când se vor petrece aceste lucruri, după cum le descriu Scripturile, n'au să aibă parte la ele. Acei ce se roagă „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“, ar trebui, înainte de toate, să ieie la cunoștință faptul că, voia Domnului să se facă în ei după capacitățile lor mai bune, în inimile lor, în viața, familia și afacerile lor. Ca dovadă că tălmăcirea noastră făcută la pasagiul de mai sus, este corectă—ca dovadă că focul geloziei dumnezeiești care va nimici atunci pământul, este simbolic și nu literal, atragem atenția asupra versului următor, care zice: „Atunci voiui preface buzele popoarelor în buze curate, ca ele toate să cheme numele Domnului și să-i servească într'un gând“. Dacă focul ar fi literal, și pământul de fapt s'ar topi, atunci n'ar mai rămânea oameni cari să asculte vestea lui Dumnezeu și să-i servească într'un gând. Focul este simbolic, iar puterea mărturiei și energia cuvintelor ne dovedește caracterul teribil al tulburărilor care va cuprinde societatea simbolizată prin cuvântul „pământ“.

„SOARELE SE VA INTUNECA“

Simbolicește, în Scripturi, Biserica este înfășișată ca o femeie îmbrăcată cu soarele și luna sub picioarele ei. (Apoc. 12:1) Înțelesul simbolului acestuia este că Biserica lui Christos are o deosebită lumină în Evanghelie care în acest caz este înfășișată prin lumina soarelui și stă deasupra lunii care reprezintă sistemul evreesc, Legea Mozaică, care, după cum mărturisește Apostolul, „era o umbră a lucrurilor mai bune“ din Evanghelie. Folosindu-se de această iconă a graiului, Domnul nostru mărturisește cu privire la timpul de tulburări, cu care se va sfârși această vârstă, că atunci se va întuneca soarele, luna nu va mai da lumina ei, și stelele vor cădea din cer. (Matei 24:29). Deși primim ca un fapt îndeplinit că această profecie s'a îndeplinit întocmai în timpul acestei generații—in mai puțin de o sută de ani,

totuși noi susținem, că înțelesul ei este simbolic. După înțelegerea noastră aceasta s'a îndeplinit și este în curs de îndeplinire, fapt care stă în strânsă legătură cu tulburările actuale. Lumina Solară a Creștinismului, vestea Evangheliei, Biblia, a fost respinsă de cei mai înalți purtători de lumina ai Creștinătății. Criticismul superior, care este o numire mai fină pentru necredință, se învață de fapt, nu numai în fiecare universitate Creștină de astăzi, ci și în instituțiile religioase—da, împreună cu tovarăsa ei, teoria Evoluțiunii, a năvălit în școlile de rând și amenință să cuprindă toate isvoarele de învățătură și educațiune.

Astfel lumina adevărului Evanghelie, care a luminat Biserica, se stinge pe încetul și este întunecat de înțelepciunea lumească. Natural, că în aceeaș măsură, se întunecă și luna, Legea mozaică, prevestirea tipică a adevărului Evanghelie, așa că se aud foarte des, creștinii însemnați, vorbind de „jertfele sângeroase“ vechi ale jidovilor, și nu vor să știe de mărturisirea inspirată a Apostolul Pavel, că „fără vărsare de sânge nu e cu puțină iertarea păcatelor“, și că Dumnezeu a întocmit aceste jertfe ca o închipuire a jertfelor mai bune a lui Christos și ale celor ce merg pe urmele Sale, oferindu-se ca jertfe vii. (Evrei 9:22, 23; Romani 12:1; Coloseni 1:24). Mai departe, oare nu cad stelele de pe cerul religios, însemnații conducători religioși la cari Creștinismul privia ca la niște puternice Lumini și dela care aștepta lumina sa—nu cad oare din înalta poziție ce ocupau în Creștinism? Ce stea luminoasă a fost pe cerul religios Apostolul Pavel ca și toți ceilalți Apostoli, și oare nu au căzut ei din socoteala și stima Creștinismului de azi—asa că nu arareori se aud Doctori în știință divină plin cu înțelepciunea omenească, că Apostolii erau zeloși, dar ignoranți și absolut incapabili de a aduce Bisericii de „azi“ vre o lumină.

Odată cu dărâmarea credinței în Biblie, ca o descoperire dumnezească și o călăuză, Creștinismul este lăsat fără hartă și busolă tocmai în timpul când este aproape se între în marele port ce este înaintea noastră. Nu e timpul ca toți aceia cari sunt ai Domnului în adevăr, fie în vre-o demoniațiune sau afară de ele, să ia poziție hotărâtă față de Domnul și Cuvântul Său pentru apărarea adevărului și să-și arate credința lor? Este pentru ei o altă cale mai sigură? Pot ei aștepta să se crească în har și cunoștință și să fie în stare de „a rezista în ziua cea rea“ (Efeseni 6:13) fără numai dacă dovedesc o astfel de credință și loialitate?

HARFA LUI DUMNEZEU

CONSTĂ DIN 11 CAPITOLE — CUPRINDE 340 PAGINI — LEGATĂ FRUMOS,
STAMPILATĂ CU LITERE DE AUR — PREȚUL 40 LEI

(CINE COMANDĂ HARFA LUI DUMNEZEU ÎMPREUNĂ
CU PLANUL DIVIN, LE PRIMESTE PE AMÂNDOUĂ CU 95 LEI. POSTA PLĂTITĂ)

O G L I N D A L U M I I

O FATĂ CARE AUDE CU DEGETELE

UN caz fără pereche până acum de a înlocui văzul și auzul prin miros și pipăit, îl face cunoscut într-o revistă mediul american William. E vorba aici de-o fată tânără de optsprezece ani, cu numele Willittac Huggins, care până la vârsta de 12 ani auzea și vedea bine, dar apoi în timp relativ scurt pierdu amândouă simțurile acestea total. La 15 ani era oarbă și surdă cu desăvârșire. Devenise din cauza acesteia copilă apatică de tot și rămăsese foarte în urmă în dezvoltarea ei spirituală, cum se întâmplă de obicei cu toți aceia, cari au nenorocul să piardă aceste simțuri după ce le-au avut și s'au deprins cu ele.

Tânără fată a fost trimisă într'un institut de surzi și instruită după metoda Helen Keller, dovedind în scurt timp însușiri uimitoare. Ea auzea cu vârful degetelor, dacă le așeza pe capul vorbitorului, pe piept sau pe gâtlee. Mai târziu s'a deprins chiar să priceapă vibrațiunile graiului cuiva prin mijlocirea vre-unui obiect. Așa de pildă proptind capătul unui băț pe capul sau pieptul celui ce vorbește și ținând în vârful degetelor celelalte capăt al bătuțului, fata pricepe fiecare cuvânt ce i-se spune. În felul acesta poate urmări orice conversație, ia parte la întruniri și petreceri și nu se plietășeste nicăiri. Tot cu vârful degetelor, e în stare să cetească orice ziar sau carte tipărite ceva mai mare și deosebește toți banii de hârtie.

Mai curios se va părea, că poate distinge și culorile. Aceasta însă nu cu ajutorul degetelor, ci prin miros. Mirosul ei e atât de dezvoltat și fin, încât descoperă orice culoare, fie în hârtie, stofă sau altceva. Lucrul acesta îl poate face însă numai într'o încăpere bine ecizată sau afară în liber, unde aerul rău nu influențează simțul mirosului.

UN NUME ORIGINAL

UN tată de familie din Statele Unite nu prea era încântat, când soția sa i-a dăruit pe al cincilea copil. Măcar că sunt, precum se știe familii și mai numeroase, acest tată și-a zis că numărul de cinci copii ar fi de ajuns pentru el, de aceea a și botezat pe aceasta a cincea odraslă cu numele de *Enough* („Destul“).

NOUI COMORI ARHEOLOGICE ÎN BANAT. — UN CIMITIR DE PE VREMEA INCURSIUNILOR BARBARE

CITITORII noștri sunt în curent cu prea interesantele săpături recente dela Cienad, unde custodele muzeului bănățean din Timișoara, d. Gh. Postelnicu, făcând săpături, a descoperit un întreg coridor de pe timpul romanilor, plin de obiecte de mare valoare din punct de vedere arheologic.

Acum corespondentul nostru din Timișoara ne dă relații despre o aită mare sursă arheologică și anume despre cimitirul din Periamos. Cimitirul acesta este de pe vremea incursiunilor barbare și o serie de săpături sistematice și bine conduse ar scoate la lumină comori arheologice de o nespun de mare valoare.

SCOATEREA RESTURILOR „LUSITANIEI“

CONTELE Landi, un specialist Italian, care se găsește acum la Dover, pe bordul unui vapor, prevăzut cu toate aparatele necesare pentru lucrările pe fundul mării, va încerca în curând să scoată lucrurile de valoare scufundate odată cu cunoscutul vapor „Lusitania.“

Contele Landi a declarat că-și dă perfect seama de greutatea întreprinderii sale. Resturile „Lusitaniei“ se găsesc la adâncime de vre-o 90 metri și adică în niște ape în deobște foarte agitate. Vasul de salvare de care dispune Landi este prevăzut cu lămpi electrice și submarine extraordinar de puternice, și cu instrumente pneumatice construite special pentru munca sub apă. Vasul mai dispune și de aparate necesare spre a scobori deodată 9 scafandri în fundul mării.

Contele Landi a inventat un echipament de scafandru cu totul nou, pe care îl va încerca el însuși. El va porni lucrările îndată ce vremea va fi favorabilă.

BOGĂȚIE STRĂLUCITOARE ALĂTURI DE SĂRĂCIE LUCIE

S'A socotit că veniturile americanului Rockefeller, regele petrolului, sunt de 799 lei pe fiecare secundă. Va se zică: pe un ceas 47.940; pe una zi 1.150.560; pe o lună 34.516.800, iar pe un an 414.201.600 Lei. Deci nu trebuie să ne mirăm că sutele de mii rabdă foame.

VÂNZAREA DECORAȚIILOR

ZIARELE engleze au anunțat de curând vânzarea publică a ordinelor și decorațiilor defunctului general sir John S. Cowans, fost membru al consiliului superior al armatei care, în calitate sa de general intendant al forțelor britanice, a asigurat în cursul războiului, aprovizionarea armatelor imperiului și a unei părți din armatele aliate.

Generalul murind acum câteva luni, văduva sa, redusă la resursele ei personale, s'a găsit în penibilă necesitate de a se despărți de numeroasele obiecte intime și astfel din ordinul executorilor testamentari, au fost puse în vânzare ordinele și decorațiile defunctului care fusese titular al ordinului Sf. Ion de Ierusalim, al Tezaurului sacru din Japonia, al Mântuitorului din Grecia și al lui Ta-Chou din China și avea rang de mare ofițer al legiunei de onoare.

Dar un generos necunoscut s'a prezentat agenților însărcinați cu vânzarea, și fără să-și reveleze intențitatea, a cumpărat obiectele în chestiune, restituindu-le apoi lady-ei Cowans care a acceptat cu recunoștință.

MUZICA FĂRĂ FIR PE STRADĂ

DIN Londra se comunică o întâmplare care a făcut senzație. În cartierul Blackheath nu le venea flașnetarilor să-și crează ochilor, când deunăzi pe stradă apărură un concurent, care înhămasă un măgar la căruța sa. Peste câteva clipe nu le, venia să-și crează nici urechilor, când un glas dintr'o trompetă anunța primul concert fără fir pe stradă. Și într'adevăr imediat răsună o muzică de orchestră.

Flașnetarii încercară să concureze, fură însă siliți să renunțe la lupta inegală. căci fanfara orchestrei acoperi scâncitul flașnetei.

UN NOU TUN REVOLVER

JOHN Browning a inventat un nou tun cu tir rapid, putând trage 120 obuze pe minut; fiecare obuz cântărește 500 grame. Tunul are greutatea de 75 kgr.; ete montat pe un trepid și bate până la 11 kilometrii. [Și este vre-o mirare că nu se poate face pace! Fabricile de „tunuri“ n'ar mai putea exista. — N. Red.]